

คุณยายเตือนให้บวช

ย้อนไปถึงวันที่คุณยายให้คำตอบหลวงพ่อบุญเรืองนรกสวรรค์เป็นครั้งแรก หลวงพ่อเป็นเด็กหนุ่มอายุ 19 ปี เมื่อได้ยินได้ฟังคำตอบจากท่านแล้วก็เกิดกุศลศรัทธา บอกท่านว่า “ผมอยากบวช ผมบวชได้ไหม” ซึ่งในขณะนั้นเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คุณยายตอบว่า “อย่าเพิ่งเลย ไปเรียนให้จบเสียก่อน” ต่อมาเมื่อหลวงพ่อเรียนจบแล้วจึงวางแผนออกบวชในเดือนธันวาคม เพราะคิดว่าต้องทำความเข้าใจกับทางบ้านก่อน เนื่องจากเป็นลูกชาย

...คุณยายเตือนให้บวช...

หัวแก้วหัวแหวน เป็นหินในไข่ ส่วนใหญ่เขามีแต่ไข่
ในหินที่ต้องทะนุถนอม แต่สำหรับหลวงพ่อก็คือเป็นพันธุ์
หินในไข่ โดนตีประจำ โดนหลายไม้ก็รู้สึกดีเหมือนกัน
ได้ดิบได้ดีเพราะไม้วิเศษนี้เอง ตั้งใจว่าก่อนบวชจะ
ทำความเข้าใจกับผู้ปกครองที่ประทานไม้วิเศษให้
นอกจากมอบกายมณุษย์มาให้สร้างบารมีแล้ว
ท่านยังคอยดูแลหลวงพ่อกับเรื่องต่างๆ เหตุผลอีก
ประการหนึ่งที่เลือกเดือนธันวาคม เพราะเป็นฤดูหนาว
คิดว่าอารมณ์ท่านคงเย็นขึ้นเพราะสภาพอากาศ
แล้วยินยอมอนุญาตให้บวชโดยง่าย แต่คุณยายบอก
ไม่ได้ๆ เราตกลงกันไว้แล้ว จำไม่ได้หรือตอนอายุ
19 ปี ท่านทบทวนความหลังให้ฟังเมื่อครั้งที่ไป
ขอบวชกับท่านแล้วท่านขอให้ไปบวชที่วัดทางโลก
เสียก่อนจึงเป็นนักปราชญ์ทางธรรม เมื่อคุณยาย

...คุณยายเตือนให้บวช...

ยืนยันอย่างนั้นหลวงพ่อก็จึงตอบตกลง ในเมื่อคุณยายให้บวชทันทีก็ไม่มีปัญหา เลยหยิบปฏิทินที่แขวนอยู่ตรงเสาของบ้านธรรมประสิทธิ์มาดู เลือกวັນเพ็ญขึ้น 15 ค่ำ ซึ่งหลวงพ่อก็ชอบมากเพราะว่าพระจันทร์เต็มดวง เป็นวันสุดท้ายของพรรษาหลัง ตรงกับวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2512

เมื่อดูปฏิทินแล้วก็บอกคุณยายว่าจะบวชวันนี้ แล้วเขียนด้วยลายมือของตัวเองลงบนปฏิทิน คุณยายก็ดีใจ ยังจำใบหน้าของท่านได้ว่าท่านดีอกดีใจ มีเรื่องแปลกคือก่อนบวชนั้นมีอยู่ช่วงหนึ่งที่รู้สึกเบื่อหน่ายในทุกสิ่ง รวมถึงสถานที่ที่เราเคยไปเที่ยวสนุก กลับกลายเป็นสถานที่ที่น่าเบื่อ แต่ไม่ใช่ความกลุ้มใจ เพียงแต่รู้สึกเฉยๆ กับสิ่งเหล่านั้น ทำให้เข้าใจเรื่องราวของพระสารีบุตรกับพระมหาโมคคัลลานะ

...คุณยายเตือนให้บวช...

ตอนเป็นเพื่อนคบหัดสนิทกันอยู่ ท่านเคยไปดูการแสดงตามสถานที่ต่างๆ เพื่อความบันเทิงเพลิดเพลินใจ ถึงตอนหัวเราะก็จะหัวเราะ ตอนที่นักแสดงเขาทำให้ โศกก็จะโศก หรือให้สนุกสนานก็จะสนุกสนาน แต่พอถึงจุดอิ่มตัวหรือจุดเปลี่ยนของชีวิต ท่านกลับรู้สึกเฉยๆ ด้วยกันทั้งคู่ จนกระทั่งต้องหันมามองหน้ากัน เพราะใจตรงกัน ดวงตาทั้งสองคู่ประสานกัน ต่างก็ถามว่าทำไมวันนี้สหายจึงดูไม่สนุกสนานเหมือนทุกครั้งที่เคยมาด้วยกันเลย อีกฝ่ายก็ตอบว่า สหายก็เช่นเดียวกันนั่นแหละ ทำไมวันนี้ดูไม่ครื้นเครงทุกที่เราจะต้องสนุกสนานบันเทิงด้วยกัน ท่านบอกว่า นั่นนะสิ ทำไมถึงรู้สึกเบื่อๆ เห็นว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นสาระแก่นสาร แล้วในที่สุดก็ชักชวนกันไปบวช หลวงพ่อก็คล้ายๆ อย่างนั้น เพียงแต่ไม่มีสหาย

...คุณยายเตือนให้บวช...

เพราะชอบไปไหนมาไหนตามลำพังผู้เดียวประจุนอแรด คือแรดมีนอเดียว ถ้ามี 2 นอต้องเรียกว่าเขา ก็ไปผู้เดียวประจุนอแรด ไปแล้วไม่ค่อยสนุก ดูตรงไหนก็ไม่รู้เรื่องใจ

เมื่อถึงวันบวช มีผู้ร่วมงานประมาณ 20 กว่าคนเท่านั้น นิกแล้วยังปลื้มใจ ถือว่ามากแล้วเพราะเวลาคุณยายทองสุขกับคุณยายจันทร์บวช ท่านได้เข้าผ้ามาบวชกันสองคน โดยโกนหัวกันวันนั้นเลย หลวงพ่อจึงได้อยู่ในเพศสมณะนับตั้งแต่วันนั้น จนถึงปัจจุบัน เพื่อศึกษาวิชาธรรมกายและขจัดกิเลส อาสวะหรือสิ่งที่เป็นมลทินของใจให้หมดสิ้นไป พร้อมกับสั่งสมบุญกุศลให้มากที่สุด เพื่อตามติดพระเดชพระคุณหลวงปู่และคุณยายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ไม่ใช่เพื่อการอื่นเลย

